

“TATINAMUH” musical a partir de textos de JOAN BROSSA
MÚSICA: EDUARD INIESTA
DRAMATÚRGIA: MARTA GIL

BLANCA: 14 anys, una noia amb mirada poètica.

BRUNA: 14 anys, una noia sense mirada poètica.

ESCENA 1: Biblioteca

Dues noies entren d'amagat als arxius històrics d'una gran biblioteca nacional. En la foscor endevinen llibres i alguns objectes estranys que reposen curiosos sobre prestatges. Les dues noies avancen poc a poc guiades per dues llanternes que duen a les mans.

NENS:

Sch!! Sch!! Sch!!

Tatinamuh!!

Tatinamuh!

Sch!!

Tatinamuh!!

Sch!!

BLANCA (*cantant*): *buscant algun llibre amb la llanterna*
He sentit dir que el poeta Brossa va inventar una paraula màgica ...

BRUNA:

Ens hauran vist a l'entrar?

BLANCA:

Estaven massa ocupats amb els telèfons mòbils...

BRUNA:

Ja. I quina paraula?

BLANCA (*cantant*):

Una paraula nova, que la sap poca gent... Una paraula nova, inventada per ell i que hauríem de saber...

BRUNA:

Per fer què?

BLANCA:

Per poder entrar en el seu món i entendre el que diu...

(Enfocant l'espai amb les llanternes.)

BLANCA:

Uala! Què grans aquests arxius...!

BRUNA:

I tooooooot això ens hem de llegir per conèixer l'obra de Joan Brossa????

BLANCA *(cantant)*:

La seva obra és gegant! No parava mai d'escriure, creava objectes, obres de teatre, pel·lícules, era un geni..! Per ell la poesia no eren només versos

BRUNA:

Jo passo! *(Vol marxar)*

BLANCA:

(Agafa un llibre ple de pols, l'esbufega.) Mira què va dir Brossa en una entrevista!
(Llegeix) "Jo a l'escola vaig acabar odiant la literatura... "

BRUNA:

Aquest és un dels meus!

BLANCA, *segueix llegint*:

"Intuïa que hi havia una altra cosa, però la meva grisa família no ajudava... Ho vaig haver de descobrir sol..."

BRUNA:

Una família grisa? Com la meva pell!

BLANCA *(cantant)*, *es treu un mirallet de la butxaca i es mira la cara*:

Necessitem poesia i bogeria o ens tornarem més grises!

BRUNA

Quina por tornar-me boja! No ho suportaria!

ESCENA 2: Unes ulleres per a llegir pensabrossaments

(Tanca el llibre i segueix remenant. De sobte troba unes ulleres grosses vermelles en forma de B horitzontal.)

BLANCA:

Ah! Unes ulleres per a llegir
pensaments!

NENS, *tot corregint* :

Pensabrossaments!!

BLANCA:

Sí, pensabrossaments!

BRUNA:

Això és molt difícil de dir... Pensa brrrr...

BLANCA:

No! Pensa Brossa Ment

Un pensament al pur estil de Brossa.

BRUNA:

Ah!!

BLANCA, *es posa les ulleres*:

Uau!!!! El cap em dóna voltes! És una sensació estranyíssima! Espera, espera, m'arriba un pensabrossament!!!....

BRUNA:

Quin?

BLANCA:

Què és ... la poesia??!

BRUNA:

Què és la poesia?

BLANCA:

Sí, què és la poesia!

BRUNA:

Un rollo "patatero"! A ningú no li agrada la poesia!

BLANCA, *agafa un llibre Brossa que es troba en un lloc concret i el fulleja*:

“La poesia és com l’electricitat, que és a tot arreu”, ho diu Joan Brossa.

BRUNA, *s’apropa a la Blanca, la toca i s’electrocuten juntes.*

Sí, home! (*Li roba el llibre i llegeix*) “Com l’electricitat, a tot arreu”... Quina ximpleria!

BLANCA, *amb les ulleres i fent una A amb els dits de les dues mans:*

(Els nens fan el mateix gest de la BLANCA girant els dits a l’inrevés quan toca.)

BLANCA, (*cantant*): “L’A és l’alfa, la porta de l’alfabet, l’entrada a la literatura, el principi de l’expressió literària. Si agafes una A i la gires a l’inrevés, hi veus un cap de bou!”. *Gira els dits a l’inrevés.* Els bous porten la mitja lluna clavada a les banyes.

CANÇÓ 1 : L’ABECEDARI

BLANCA i BRUNA amb els palmells de les mans tocant-se, obren les dues mans com entrant en un espai físic nou. En aquest moment es fa llum a l’escenari.

BLANCA:

“Entrada”

NENS, (*cantant*):

“A B C D E F G H I
J K L M N O P Q R
S T U V W X Y Z”

“A B C D E F G H I
J K L M N O P Q R
S T U V W X Y Z”

AB D F G I
JKLM
NOPQR
STUVWX
YZ

AB D F
GI

BRUNA:

Un moment! D'aquest poema han fugit tres lletres!

BLANCA:

La C

La H

I també La E

Era tan sentida l'Elegia, que van marxar les lletres!!!

BRUNA, *(cantant)*:

Van marxar les lletres del Che, i se'n van anar al cel!

BLANCA :

Això ha sonat molt poètic!

BLANCA:

I saps què passa quan et mors després d'haver fet coses importants a la terra? Et comencen a fer elegies, lloances, himnes, poemes, cançons, pelis, tatuatges...

BLANCA:

Saps a qui li faria una Elegia?

BRUNA, *mentre agafa la BLANCA i balla un tango amb ella:*

A Piazzola?

BLANCA:

No!

BRUNA

A Messi? A Maradona?

BLANCA:

No dona No!

(Els nens fan xiscar els dits a ritme de swing)

BLANCA, *(cantant)*:

A la lletra A! Li faria una Elegia a la lletra A!

NENS + BLANCA:

AAAA AAAAAA

BRUNA *que s'ha quedat amb la boca oberta..*

Aaaaah!

“Sortida”

NENS, (*cantant*): AB D F

G IJKL

MNOPQR

STUVWX

YZ

NENS, (Cor 3 + 4) (*cantant*): Elegía al Che

NENS, (Cor 1 + 2) (*cantant*): Elegía al Che

NENS, (Tots) (*c antant*): Elegía al Che

(Pausa curta.)

ESCENA 3: Mirada poètica

BLANCA, *que ha trobat un llibre, l'obre i llegeix*

“Cal canviar d'òptica i no pas de temàtica”, diu Joan Brossa.

BRUNA:

I què vol dir “canviar d'òptica”!

BLANCA:

Et mires les coses d'una manera diferent, determinada i zasca! Allò que mires, esdevé poesia!

BRUNA

Poesia zasca!

BLANCA

A de zasca!

(Sobre el nens veiem la projecció de la Lletra ballarina, que és la lletra A repetida varies vegades en horitzontal, com si estigués en moviment...)

(Se sent un soroll... com si algú obrís una porta.)

BRUNA:

Un moment he sentit un soroll!

BLANCA:

Amaguem-nos! Si ens descobreixen ens fan fora!!!

BRUNA:
Ens quedarem tancades fins dilluns!

BLANCA:
Quin dia és avui? No podrem sortir! Ens enyoraran

BRUNA:
Els pares patiran!

BLANCA:
Ens expulsaran!

BRUNA:
I què menjarem?

BLANCA, *(cantant)*:
Poesia!!

BRUNA:
Ningú menja de la poesia!

BLANCA:
Va home! Va! sempre amb aquestes frases fetes!
Necessites electrocutar-te!

CANÇÓ 2: "GUANTS BLANCS"

BRUNA, s'ha trobat uns guants dins el piano. Els agafa, i se'ls posa d'amagat. Vol saber si també tenen propietats màgiques com les ulleres de la Blanca. Quan se'ls col·loca hi ha un canvi a la música....

(El Cor, mentre canta la cançó, va comptant els dits que té a les mans, però els compta malament.)

NENS, (Cor 2+3) *(cantant)*:
Deu, nou, vuit, set, sis.

NENS, (Cor 1+4) *(cantant)*:
Un, dos, tres, quatre, cinc.

NENS, (Cor 2+3) *(cantant)*:

Deu, nou, vuit, set, sis.

NENS, (Cor 1+4) (*cantant*):

Un, dos, tres, quatre, cinc.

NENS, (Tots) (*cantant*):

Cinc i sis: onze dits.

NENS, (Tots) (*cantant*):

Cinc i sis: onze dits.

BRUNA, (*cantant*):

Els dits quart i cinquè han d'abaixar-se,

El dors de la mà restarà inclinat i aixecats

Els dits segon i tercer, ja només falta

Que mogueu els dits.

Tot això amb els guants posats.

NENS, (Cor 1+4):

Uni, dori, teri, cateri,

Mata la beri

Beri birom

Compta'ls bé

Que dotze són! X2

NENS, (Cor 2+3) (*cantant*):

Deu, nou, vuit, set, sis.

NENS, (Cor 1+4) (*cantant*):

Un, dos, tres, quatre, cinc.

NENS, (Cor 1+4):

Uni, dori, teri, cateri,

Mata la beri

Beri birom

Compta'ls bé

Que dotze són!

NENS, (Cor 2+3) (*cantant*):

Un, dos, tres, quatre, cinc.

NENS, (Cor 1+4):

Uni, dori, teri, cateri,

Mata la beri

Beri birom

Compta'ls bé

Que dotze són!

NENS, (Cor 2+3) (*cantant*):

Deu, nou, vuit, set, sis.

NENS, (Cor 1+4):

Uni, dori, teri, cateri,

Mata la beri

Beri birom

Compta'ls bé

Que dotze són!

NENS, (Cor 2+3) (*cantant*):

Un, dos, tres, quatre, cinc.

ESCENA 4: Polícies

(Després de la cançó segueixen jugant a tot al que associen amb els guants blancs.)

BRUNA:

Polícia! Mans en l'aire! Queden detingudes per vulneració d'un espai poètic!

BLANCA:

Nosaltres no hem sigut! Les ulleres! Han sigut elles! Ens fan cometre actes poètics involuntaris! No hi podem fer res nosaltres!

BRUNA:

Les ulleres dels pensabrossaments! És el pitjor delictes!! Les tancaran a la presó!

BLANCA:

No! A la presó no! A l'hospital psiquiàtric! Yuhuuu!

BRUNA:

Tu creus?

BLANCA:

No, dona, no... *(Blanca remena un ou llibre, es troba un antifaç.)*

TORNA MÚSICA MÀGICA

I aquests llibres plens de pols? Què amaguen aquí dintre? Un antifaç?

BRUNA *(encara jugant a policies)*:

No se'l posi, és perillós!

BLANCA:

Que no me'l posi?

BRUNA:

Se'n penedirà tota la vida!

(Tots els nens es posen antifàços.)

BLANCA, agafa l'antifaç, se'l posa i veu a tothom disfressat:

Maniquí

duu el barret sobre els ulls,

un abric descordat amb coll de pells

i una cadena amb una châtelaine

penjant entre les butxaques de l'armilla.

Té el color de Saturn i el gust de les carbasses.

LA BLANCA es comença a transformar en ocell. Tot el seu cos, les espatlles i el cap es sacsegen com si unes ales li sortissin de l'esquena. S'ha convertit en un ocell però en comptes de piular, miola... Miola i es converteix en un gat i es dirigeix cap a la BLANCA però en comptes de miolar, lladra com un gos...

De sobte, la BRUNA se sent estranya... Però comença a seguir el joc, i es converteix en moviment acompassat de cames amb determinació, com ho fan els cavalls de doma, però en comptes de renillar, bramula! (mmmmuuuuuuuuuuuu.)

CANÇÓ 3: CARNAVAL

NENS (*cantant*):

Em posaré una màscara

de gran Titella

i diré que he inventat

la flor més vella.

Em posaré una màscara

de Pantaleó

diré que cada esternut meu

val un milió.

Em posaré una màscara

de pallaset,

*per fer creure a tothom
que el sol és fred.*

CARNAAVAAAAAAL !!!! TOTA FACÈCIA VAL!!

*Em posaré una màscara
de gran Titella
i diré que he inventat
la flor més vella.*

*Em posaré una màscara
de Pantaleó
diré que cada esternut meu
val un milió.*

*Em posaré una màscara
de pallaset,
per fer creure a tothom
que el sol és fred.*

CARNAAVAAAAAAL !!!! TOTA FACÈCIA VAL!!

NENS (Cor 4) (*cantant*): *L'ocell miola*
NENS (Cor 1) (*cantant*): *El gat esbiega*
NENS (Cor 3) (*cantant*): *La cabra renilla*
NENS (Cor 2) (*cantant*): *El cavall bramula*
NENS (Cor 4) (*cantant*): *La vaca bela*
NENS (Cor 1) (*cantant*): *El xai lladra*
NENS (Cor 3) (*cantant*): *El gos gruny*
NENS (Cor 2) (*cantant*): *El porc udola*

BRUNA:

Però per què aquests pobres animals tenen un parlar que no li els hi pertoca?

Per què?

(*Preguntant als nens*) Per què?

BLANCA:

Perquè semblin altres animals!!

BRUNA:

El gat no esbiega!

BLANCA:

Ni la cabra renilla!

BRUNA:

Ni el cavall bramula!

BLANCA:

Ni la vaca bela!

BRUNA:

Ei, espera! el xai sí que lladra!

BLANCA:

Que el xai lladra?

BRUNA

El xai lladra! Jo n'he sentit uns quants al zoo de Barcelona!

BLANCA:

I el porc udola, oi?

BRUNA

No! El porc NO udola mai! No ha udolat mai de la vida, nena!

Per què canviar el parlar dels animals?

BLANCA:

Què fem per carnaval?

BRUNA:

A que ve aquest pregunta?

BLANCA:

Quin és el títol del poema?

BRUNA, BLANCA i COR de nens, *tots alhora llençant un munt de Confeti que genera un núvol màgic en tot l'escenari.*

NENS (*cantant*):

CARNAAVAAAAAAL !!!! TOTA FACÈCIA VAL!!

CONTINUA LA CANÇÓ

NENS (Cor 4) (*cantant*): *El llop brama*

NENS (Cor 1) (*cantant*): *El ruc bruela*

NENS (Cor 3) (*cantant*): *El toro piula*

NENS (Cor 2) (*cantant*): *El poller rauca*
NENS (Cor 4) (*cantant*): *La granota parrupa*
NENS (Cor 1) (*cantant*): *El colom mugeix*
NENS (Cor 3) (*cantant*): *El bou cloqueja*
NENS (Cor 2) (*cantant*): *L'oca enraona*
NENS (Cor 4) (*cantant*): *L'home escataina*
NENS (Cor 1) (*cantant*): *La gallina refila...*

NENS (Tots) (*cantant*): *Si la igualtat comporta identitat,*
(es contesten els cors) Només som un de sol. Només som un de sol. Només som un de
sol. Només som un de sol.

ESCENA 5: No volem perruques

BLANCA, *agafa un nou llibre i llegeix*:

Mira què diu aquí Joan Brossa: “En poesia començo treballant molt el llenguatge; més endavant vaig notar el gruix de la perruca i aleshores, del que es tractava, era de treure aquesta perruca i ensenyar el poema.”

BRUNA:

No sabia que els poemes portessin perruca!

BLANCA:

És en sentit metafòric...!

BRUNA:

Hola! Bon dia! Sóc un poema i porto perruca!

(Riu.)

BLANCA:

Hola! Bon dia! M'agrada molt la seva perruca, però porto un bastó!
Vol ser la meva dona?

BRUNA:

No! Si us plau! Que sóc un poema amb dents postisses!

BLANCA:

No s'amoïni! Jo tinc dos ulls de vidre! Sóc un poema de vidre!

BLANCA, *cantant dirigint-se al públic amb música*:

A mitjanit van simular una tempesta
d'estiu amb un ventilador, un joc de focus,
un timbal i l'aigua que queia del sostre.
La vida acadèmica és representació.
La vida veritable és la Vida.

*Corren totes dues com boges per l'espai... segueixen interpretant animals...
(BRUNA veu un llibre que li crida l'atenció i s'atura.)*

BRUNA:

Espera! Potser aquest llibre conté aquella paraula màgica del Brossa!

BLANCA:

Llegeix! Ràpid! Que tenim poc temps!

BRUNA:

“Simplificar per obtenir una intensitat més gran”, diu Joan Brossa. “Simplificar”?

(Segueixen llegint. Han trobat un poema “simplificat”, un sonet en essència.)

CANÇÓ 4: SONET

NENS (Cor 2): JOU
NENS (Cor 4): CUC

NENS (Cor 3): POU
NENS (Cor 1): DUC

NENS (Cor 2): FOU
NENS (Cor 4): SUC
NENS (Cor 3): SOU
NENS (Cor 1): TRUC

NENS (Tots): DO FIU JO
NENS (Tots): RIU TRO VIU

NENS (Cor 2): JOU
NENS (Cor 4): CUC
NENS (Cor 3): POU
NENS (Cor 1): DUC

NENS (Cor 2): FOU

NENS (Cor 4): SUC
NENS (Cor 3): SOU
NENS (Cor 1): TRUC

NENS (Tots): DO FIU JO
NENS (Tots): RIU TRO VIU

BRUNA:
És clar! Ara ho veig! És la màxima simplificació d'un sonet! Amb monosíl·labs!

BLANCA:
Un poema telegràfic! Ideal pel watsapp!! Monosíl·labs rimats!

(No poden parar.)

BLANCA:
T'estàs tornant poètica! *(cantant)* Jou! Pou!

BRUNA:
Estàs completament sonada! *(cantant)* Cuc! Duc!

BLANCA:
Tu també!! *(cantant)* Fou! Sou!

BRUNA:
No insisteixis! *(cantant)* Suc! Truc!

BLANCA:
No pots parar ja? *(cantant)* Do! Jo!

BRUNA:
Jo?

BLANCA:
Ja!

BRUNA:
Jo ja en tinc prou!

Una pausa silenciosa.

La Bruna i la Blanca comencen a corre de dreta a esquerre de l'escenari, jugant al "pilla pilla".

BLANCA:
Corre! Que t'agafó!

BRUNA:
No m'agafaràs!

BLANCA:
Ara veuràs com sí!

BRUNA:
No podràs!

El Director musical enxampa a la Bruna i els nens comencen a cantar. Quant els nens comencen a cantar, elles deixen de jugar perquè escolten amb interès la cançó.

CANÇÓ 5: ENTREACTE –CANON

NENS:

ENTREACTE

(Cor 2+3) Els mots corren a canviar-se de vestit. Baixen els telons, i les bambolines.
Vénen de nou damunt els bastidors.
Els subjectes, els verbs i els adverbis,
ja vestits d'altra manera, tornen a escena. Resta un grup d'adjectius mirant pel forat del teló.

(Accelerant)

(S'afageix Cor 1 en canon) Els mots corren a canviar-se de vestit. Baixen els telons, i les bambolines.
Vénen de nou damunt els bastidors.
Els subjectes, els verbs i els adverbis,
ja vestits d'altra manera, tornen a escena. Resta un grup

d'adjectius mirant pel
forat del teló.

(Accelerant)

(S'afageix Cor 4 en canon) Els mots corren a canviar-se
de vestit. Baixen els telons, i les bambolines.

Vénen de nou damunt els bastidors.

Els subjectes, els verbs i els adverbis,

ja vestits d'altra manera, tornen

a escena. Resta un grup

d'adjectius mirant pel

forat del teló.

(POSSIBLE PANTERA ROSA)

El poema següent ara començarà.

A "subjectes" cor 1 aixeca braços

A "verbs" cor 2 aixeca braços

A "adverbis" cor 3 aixeca braços

A "adjectius" cor 4 es cobreixen la cara amb les mans, com si deixessin d'existir

Els nens es treuen la primera samarreta i a sota porten una samarreta d'un altre color.

ESCENA 6: Metàfores

BRUNA, *llegint el llibre:*

Li tenia tanta mania als adjectius? Com és que no els trobava tan necessaris? (*Llegint el llibre*) "Si les paraules són les coses, també pots servir-te de les coses, per fer metàfores." (*La BLANCA li agafa el llibre de tal manera que el fa volar com un ocell...*)

Què vol dir fer metàfores? (*Sobre els nens veiem la projecció de LLIBRE LLIURE.*)

Què diu el diccionari? (*Agafa un diccionari i llegeix:*) Metàfora, és una translació; un desplaçament... Em pensava que era una paraula que substituïa a una altra... Substituir i desplaçar aquí vol dir el mateix, no? En comptes de dir "la comunicació entre els pobles", hauria de dir... mmmm "el pont entre els pobles"...

BLANCA, *agafa el barret de copa i treu un paper:*

Has dit pont?

Pont

Aquest és el camí

que serveix per a passar

del poema anterior al següent.

(LA BRUNA, que l'ha escoltada, es col·loca a quatre potes. BLANCA, passa per sobre de la BRUNA repetint el poema:)

Pont
Aquest és el camí
que serveix per a passar
del poema anterior al següent.

(La BLANCA xiula una melodia.)

BRUNA:
Què fas ara?

BLANCA:
Xiulo! Al Brossa li encantava xiular!

BRUNA, *xiula*:
A mi m'encanta xiular també!
M'hi podria estar hores, dies sencers...

(BLANCA segueix xiulant i comença a imitar el xiulet del rossinyol.)

BRUNA, *contesta com si fos un altre rossinyol i després afegeix*:
Passi! Passi! Sr Rossinyol! Ja pot entrar!! Benvingut al jardí de la reina!

CANÇÓ 6 : EL JARDÍ DE LA REINA

BLANCA:
Aquest és el Jardí de la Reina.
Aquesta és la clau del jardí de la Reina.
Aquesta és la cinta que sosté la clau del jardí
de la Reina.

BRUNA:
Aquest és el peix que ha mossegat la cinta que sosté
la clau del jardí de la Reina.

Aquests són els ulls que brillen com el peix que ha
mossegat la cinta que sosté la clau
del jardí de la Reina.

NENS (Cor 1+2):

Aquestes són les mans que han fet ombra als ulls que
Brillen com el peix que ha mossegat la cinta que
Sosté la clau del jardí de la Reina.

NENS (Cor 3+4):

Aquest és el cabell que han pentinat les mans que han
fet ombra als ulls que brillen com el peix que ha
mossegat la cinta que sosté la clau
del jardí de la Reina.

NENS (Tots):

Aquesta és la font que ha mullat el cabell que han pentinat les mans que han fet ombra
als ulls que brillen com el peix que ha
mossegat la cinta que sosté la clau
del jardí de la Reina.

BLANCA + BRUNA + NENS: Aquest és el caminal que voreja la font que ha mullat el
cabell que han pentinat les mans que han fet ombra als ulls que brillen com el peix que
ha
mossegat la cinta que sosté la clau
del jardí de la Reina.

ESCENA 7: Truc de peixos

(BLANCA i BRUNA segueixen xiulant la melodia del Jardí de la Reina.)

(BLANCA i BRUNA comencen una sessió de transformisme. La BLANCA es treu la roba que porta i se la torna a posar però del revés. La roba té un altre color i un altre dibuix.)

(Cada cop que fa un moviment l'acompanya d'un xiulet, com si es tractés d'un numero de clown. BRUNA fa el mateix i totes dues amb la roba regirada semblen altres personatges.)

(La Bruna agafa un barret de copa i d'aquest treu un peix de fusta.)

(Tambors redoblant.)

BRUNA:

I ara, vaig a fer un truc de màgia! Senyores i senyors!

Un número especial, no amb el peix que ha mossegat la cinta que sosté la clau de la reina! No!

Un numero amb els meus peixos de fusta!

Atenció!

CANÇÓ 7: TRUC DE PEIXOS

La BLANCA es posa el barret de copa, i comença una sessió de transformisme: es treu la roba que porta i se la torna a posar però del revés. La roba té un altre color i un altre dibuix. La BRUNA fa el mateix i totes dues amb la roba regirada semblen altres personatges.

(Treuen un barret de l'altre i se'ls posen al cap.)

BRUNA fa un truc de màgia amb el barret, mentre l'explica:

“Em sé fer uns peixos de fusta
panxarruts, no gaire grans;
Els empeno de llimalla
tocada amb la pedra imant
I els acolorixo a l'oli
perquè siguin fulgurants.
Ensenyo els peixos i explico
que veurem com nedaran

NENS: tots dos sols dins una bóta;

I, un cop a l'aigua posats,
demano un bocí de coca
i els dono amb una mà.
(Però, sens que ningú ho vegi,
hi barrejo pedra imant
i així sembla, pels qui miren,
que els peixos vénen nedant.)
Damunt l'aigua i sota els núvols
si hi ha coses per contar!
Milers de llums brillarien
si la bóta fos el mar
i els espectadors que miren
fos tota la humanitat,
i els peixos que m'engipono
fossin uns peixos navals
que llisquessin per les ones
com ocells a l'aire blau.”

BLANCA, *amb sorna*:

Jo no dic res, eh... però... estàs començant a embogir... hauries de vigilar

BRUNA

Qui fa com els altres, no és boig ni savi!

BLANCA

Les grandes oeuvres de ce monde ont toujours été accomplies par des fous. Les grands obres del món sempre han estat fetes pels bojos!

BRUNA:

“Em sé fer uns peixos de fusta
panxarruts, no gaire grans;
Els empeno de llimalla
tocada amb la pedra imant
I els acolorixo a l’oli
perquè siguin fulgurants.
Ensenyo els peixos i explico
que veurem com nedaran

NENS: tots dos sols dins una bóta;

I, un cop a l’aigua posats,
demano un bocí de coca
i els dono amb una mà.
(Però, sens que ningú ho vegi,
hi barrejo pedra imant
i així sembla, pels qui miren,
que els peixos vénen nedant.)
Damunt l’aigua i sota els núvols
si hi ha coses per contar!
Milers de llums brillarien
si la bóta fos el mar
i els espectadors que miren
fos tota la humanitat,
i els peixos que m’engipono
fossin uns peixos navals
que llisquessin per les ones
com ocells a l’aire blau.”

ESCENA 8. –Eco Eco

BRUNA:

És estrany! Tinc el cap ple d'imatges i sons! Sensacions aquàtiques i estel·lars...

BLANCA *amb entusiasme:*

M'encanta que et deixis anar!

BRUNA:

És com si el nostre món fos un altre...

BLANCA (*Col·locant-se les ulleres de nou. Efecte i Musica*)

Eco, eco, eco, eco....

BRUNA, *que llegia un altre llibre, el tanca de sobte:*

Explica'm, tu, què és el sol

BLANCA:

El sol.

ELS NENS AMB ECO:

El sol, el sol, el sol...

BRUNA:

Explica'm què és la lluna.

BLANCA:

La lluna.

ELS NENS AMB ECO:

La lluna, lluna, lluna...

BRUNA:

I per què en Pere plora amb desconsol?

BLANCA:

Perquè en sa vida no ha tingut fortuna.

ELS NENS AMB ECO:

Fortuna, fortuna, fortuna...

BRUNA:

I les muntanyes què són? I els estels?

BLANCA:

No són més que els estels i les muntanyes

BRUNA:

I aquestes canyes? I aquestes arrels?

BLANCA:

No són més que això: arrels i canyes.

BRUNA:

I aquesta taula? I aquest balancí?

I aquestes mans que fan l'ombra xinesa?

I el món? I l'home?

BLANCA:

Heus aquí l'última forma de la saviesa:

Mira't a fons, afirma sempre el que és

I aprèn amb seny que no pots fer res més

ESCENA 9: Tatinamuh

BRUNA:

Ho veus, la última forma de saviesa és el seny...

BLANCA:

No diu això! La última forma de saviesa és la màgia d'afirmar sempre el que és.

BRUNA:

Això és màgia? Com ho saps?

BLANCA:

Perquè sé la paraula màgica.

BRUNA:

Però la paraula no era Pensabrossaments?

BLANCA:

Hi ha una altra paraula... és més aviat una imatge poètica...

BRUNA:

Vinga, va, digues-me-la!

BLANCA:

Estàs preparada?

BRUNA:

Ara sí.

BLANCA:

Estàs llesta?

BRUNA:

Ara sí!

CANÇÓ 9: HUMANITAT (REVISAR)

BLANCA+BRUNA+NENS (CANÇÓ), *veient i dibuixant amb el dit de la mà cap el públic:*

Humanitat

Jo i una altra persona som un parell.

Molts cops nosaltres formem un nombre de gent.

Gran nombre de persones són una multitud.

Una multitud de gent un poble.

Un poble una nació.

Moltes nacions un continent.

Els continents La Humanitat.

NENS: TATINAMUH!! TATINAMUH!!

ESCENA 10: Tatinamuh

BLANCA:

La paraula és tatinamuh!

BRUNA:

...tatinamuh? T-A-T-I-N-A-M-U-H... H-U-M-A-N-I-T-A-T!

BLANCA:

Humanitat!

BLANCA *fullejant un altre llibre:*

Saps què deia en Brossa? ... La poesia no és poesia si no obre finestres!

(MUSICA DERIVA CAP A L'AMBIENT MÀGIC)

BRUNA, *finalment es posa les ulleres màgiques:*

Anem a fer un **Sonet de paper?**

BLANCA:

De paper?

BRUNA:

Sí! Juntes!

BLANCA i BRUNA *es dirigeixen al barret de copa i d'allà treuen dos papers en blanc. Durant aquest poema dit a dues veus, faran exactament el que diuen, i acabaran construint un paper en forma d'avió.*

BRUNA:

Ja és l'hora, estan a punt d'obrir la biblioteca...

BLANCA:

Tant me fa si ens descobreixen. No tinc pressa.

BRUNA:

Abans de sortir al món, ja no mirarem les coses de la mateixa manera...

BLANCA:

La meva pell ha canviat completament de color...

BRUNA:

Jo tampoc sóc la mateixa!

BLANCA, *posant-se les ulleres:*

Obrim les finestres!

BRUNA, *posant-se les ulleres:*

Obrim les finestres!

BLANCA fa el gest d'obrir una finestra (recolzarem amb la il.luminació) i BRUNA agafà l'avió de paper i el llença a l'espectador.

CANÇÓ 10: SONET DE PAPER

NENS + SOLISTES:

Agafes i doblegues el sonet
que formi quatre gruixos de paper,
i hi marques tres rectangles ABB
A de manera que s'aguanti dret

Després, i quan els tinguis doblegats,
ajunta'ls per la línia de punts
; plegats els tres quartets ben junts,
retalla'n el que sobri pels costats.
Llavors has de tallar l'apariat;
fes-ho pel llarg i, quan el tinguis pla,
aguanta bé la forma amb una mà
i amb l'altra deixa el fons en llibertat.

Veuràs com el poema i cada vers
mouen les ales pel teu univers.

A final de la cançó tots els nens llencen els seus avions al públic.